

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 8, 2021

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2021:1459](#) 30-03-2021

Intrekken omgevingsvergunning/Noord-Brabant

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:3040](#) 30-03-2021

Omgevingsvergunning milieu/Zuid-Holland

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2021:1269](#) 25-03-2021

Strafrecht/winnen schelpen zonder vergunning

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2021:2264](#) 25-03-2021

Omgevingsvergunning milieu/Noord-Holland

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2021:1211](#) 19-03-2021

Omgevingsvergunning milieu/Noord-Brabant

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2021:938](#) 01-03-2021

Strafrecht/arbeidsomstandigheden

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2021:752](#) 25-02-2021

Planschade/Tilburg

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2021:634](#) 25-02-2021

Mijnbouwschade/Instituut Mijnbouwschade Groningen

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2021:23](#) 05-01-2021

Handhaving/Middelburg

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2020:5060](#) 31-12-2020

Mijnbouwschade/Instituut Mijnbouwschade Groningen

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2020:6920](#) 01-12-2020

Omgevingsvergunning/Bernheze

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:710](#) 07-04-2021

Bestemmingsplan/Alphen aan den Rijn

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:737](#) 07-04-2021

Buitenbehandelingstelling aanvraag/Nijmegen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:634](#) 24-03-2021

Watervergunning grondwateronttrekking/Gelderland

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:575](#) 17-03-2021

Omgevingsvergunning milieu/Roosendaal

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:431](#) 03-03-2021

Planschade/Meijerijstad

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning milieu/Noord-Brabant

Geuremissie bij een mestverwerkend bedrijf. Op welke wijze dient de eerder vergunde geuremissie te worden bepaald?

Casus

Gedeputeerde staten hebben een veranderingsvergunning verleend die het mogelijk maakt om binnen de inrichting jaarlijks 72.000 ton dierlijke mest te verwerken, waar eerder (in 2013 en 2014) een hoeveelheid van 36.000 ton dierlijke mest en 36.000 ton co-substraten was vergund. Met de nieuwe vergunning heeft verweerder tevens op grond van artikel 2.31, tweede lid, onder b, van de Wabo geurvoorschriften aan de vergunning verbonden.

Omwonenden en de gemeente Bernheze hebben beroep ingesteld vanwege geurhinder. Bij de verlening van de vergunning is verweerder ervan uitgegaan dat de verleende vergunning niet zal leiden tot een toename van de geurhinder.

Tussen partijen is in geschil op basis waarvan de in 2013/2014 vergunde situatie moet worden bepaald.

Rechtsvraag

Is voor de vergunde geuremissie alleen de aangevraagde activiteit van belang of ook een beperking die voortvloeit uit een in de vergunning opgenomen geurcontour, die is berekend in een met die aanvraag overgelegd geurrapport?

Uitspraak

Verweerder geeft aan dat de aanvraag is getoetst aan de Beleidsregel industriële geur Noord-Brabant 2018. In het geurrapport Buro Blauw is het worst case scenario in beeld gebracht, verwerking van 100% drijfmest (dierlijke mest). De emissies zijn niet gebaseerd op metingen en derhalve met een factor 2 verhoogd. Verweerder benadrukt dat bij de aanvraag is beoordeeld of de wijziging kan leiden tot een hogere geurbelasting dan de geurbelasting die met de vergunde activiteiten van 2014 mogelijk is. Daarbij is niet beoordeeld of aan

voorschrift 10.1.1 van de revisievergunning wordt voldaan, maar is een onderlinge vergelijking gemaakt van de maximaal mogelijke geurbelasting op basis van de vergunde activiteiten.

Vergunninghoudster stelt dat zij op basis van de vigerende vergunning al 72.000 ton dierlijke mest per jaar in mag nemen en verwerken. Ook vergunninghoudster is uitgegaan van de geurbelasting van de vergunde activiteiten. Deze vergunde activiteiten leveren een aanzienlijke hogere geurbelasting op dan nu is vergund.

Verweerder moet bij toepassing van artikel 2.31, tweede lid, onder b, van de Wabo uitgaan van de destijds vergunde situatie. Maar wat is die vergunde situatie? Zijn dat alleen de activiteiten die zijn aangevraagd en vergund? Of spelen de beperkingen die aan deze activiteiten zijn gesteld in de onderliggende vergunningen ook een rol? Over het antwoord op deze vragen denken partijen niet hetzelfde. De rechtbank oordeelt hierover als volgt.

De rechtbank gaat uit van de formele rechtskracht en dus van de rechtmatigheid van de onherroepelijke revisievergunning van 2013 en dus ook van voorschrift 10.1.1 van deze vergunning. Op basis van voorschrift 10.1.1 van de revisievergunning van 2013 mag de geurbelasting de contour van 1 OUE/m³ als 98 percentiel in bijlage 2 bij de vergunning en de contour van 20 OUE/m³ als 99,99 percentiel niet overschrijden. In het geurrapport Odournet zijn deze contouren berekend.

De rechtbank is van oordeel dat de mate van bescherming van het milieu tegen de geurhinder van de inrichting in 2013 mede is bepaald door dit voorschrift. Dit voorschrift maakt deel uit van de vergunde situatie. Ook al zou het geurrapport Odournet berusten op onjuiste uitgangspunten en zou de inrichting feitelijk meer geuremissie veroorzaken bij het inzetten van alle in 2013 aangevraagde en vergunde activiteiten, dan nog zal verweerder als uitgangspunt de vergunde situatie inclusief het in voorschrift 10.1.1 voorgeschreven beschermingsniveau moeten hanteren.

Dat betekent dat verweerder dus het verkeerde uitgangspunt heeft gehanteerd in het bestreden besluit. Bij de bepaling van de geurbelasting vanwege de inrichting na het bestreden besluit, volgt de rechtbank in zoverre de StAB.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 19-03-2021

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2021:1211

Zaaknummer: 20/2575, 20/2579, 20/2593

Rechters: M.J.H.M. Verhoeven en W. Heijninck

Wetsartikelen: 2.31 lid 2 onder b Wabo

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning milieu/Zuid-Holland

Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd dat er reden was om, vanwege een strengere BBT-conclusie, op grond van artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo, af te wijken van het Activiteitenbesluit.

Casus

In 2018 is een aanvraag voor een veranderingsvergunning ingediend voor een inrichting voor de productie van elektriciteit en stoom ten behoeve van Lyondell Chemical Nederland Ltd. In 2006 is vergunning verleend voor het meeverbranden van afvalstoffen in de gasturbine-installatie en de gasgestookte ketel (DFB1). In 2015 is een omgevingsvergunning verleend voor het plaatsen en bedienen van een tweede stoomketel (DFB2). In 2018 heeft vergunninghoudster een aanvraag ingediend voor het verbranden van gevaarlijke afvalstoffen in de stoomketel DFB2 en het verhogen van de temperatuur van de rookgassen van de bestaande stoomketel DFB1 en de nieuwe stoomketel DFB2. De gevaarlijke afvalstoffen die in de DFB2 ketel zullen worden meeverbrand, zijn reeds vergund voor DFB1 en de totale hoeveelheid te verbranden afval zal niet wijzigen. Verweerder heeft de vergunning verleend en er voorschriften aan verbonden, omdat hij van mening is dat BBT-conclusie 61 van de BBT-conclusies voor grote stookinstallaties onjuist is geïmplementeerd in het Activiteitenbesluit.

Vergunninghoudster stelt dat verweerder ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, afwijkt van het Activiteitenbesluit.

Rechtsvragen

1. Was verweerder bevoegd om met toepassing van artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo voorschriften aan de vergunning te verbinden die afwijken van het Activiteitenbesluit?
2. Heeft verweerder deze afwijking voldoende gemotiveerd?

Uitspraak

1. In de Nota van Toelichting bij het Activiteitenbesluit (Stb. 2019, 170) is het volgende opgenomen:

‘De Nederlandse milieuregelgeving voor grote stookinstallaties is met onderhavig wijzigingsbesluit in lijn gebracht met de BBT-conclusies. (...) Het aanscherpen van emissieniveaus in de vergunning blijft mogelijk, hoewel voor oude installaties over voorwaarden ook soepeler maatwerk in de vergunning mogelijk blijft. Dit neemt niet weg dat ook bestaande installaties één of een combinatie van best beschikbare technieken moeten toepassen om te voldoen aan de Richtlijn industriële emissies. De specifieke invulling daarvan is opgenomen in de BBT-conclusies. Het resulterende maximale emissie-niveau is met dit wijzigingsbesluit opgenomen in het Activiteitenbesluit milieubeheer. Dit kan lager liggen dan de soepele kant van de emissie-niveaus uit de BBT-conclusies. De algemene regels zijn daarmee afdoende voor het grootste deel van de installaties, zodat de bestuurlijke lasten voor de implementatie door aanpassen van vergunningen beperkt blijven. Maatwerk is alleen gereserveerd voor de uitzonderingen. Het gaat dan om installaties die technisch afwijken, bijvoorbeeld door een ander ontwerp, andere technieken of afwijkende brandstoffen. Maatwerk is niet bedoeld voor het opnieuw maken van de BBT-afweging. Die is al gemaakt bij het vaststellen van de BBT-conclusies.’

De voorzieningenrechter leidt hieruit af dat de wetgever op zich het aanscherpen van emissieniveaus in de vergunning niet heeft uitgesloten en heeft voorzien dat er installaties kunnen zijn waarin de algemene regels niet afdoende zijn en maatwerk geboden kan zijn. Het moet dan gaan om installaties die technisch afwijken, bijvoorbeeld door een ander ontwerp, andere technieken of afwijkende brandstoffen.

2. De door verweerder gegeven motivering om af te wijken van het Activiteitenbesluit is echter niet gebaseerd op de stelling dat het gaat om een technisch afwijkende installatie. Die motivering komt er immers op neer dat de vertaling door de wetgever van BBT-conclusie 61 in paragraaf 5.1.2. van het Activiteitenbesluit in de ogen van verweerder überhaupt niet correct heeft plaatsgevonden. Verweerder vindt immers dat te ruime emissie-eisen zijn gesteld en ten onrechte geen beperking is opgenomen in (het volume van) de mee te verbranden (vuile) afvalstoffen, waardoor in de praktijk elke afvalmeeverbrandingsinstallatie aan de normen zal kunnen voldoen. Dat de wetgever bij het omzetten van BBT-conclusie 61 geen rekening zou hebben gehouden met gasgestookte installaties, wordt verder niet afdoende onderbouwd.

De voorzieningenrechter is op grond van het vorenoverwogene van oordeel dat het besluit van verweerder om op grond van artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo, van de artikelen 5.20 en 5.23 van het Activiteitenbesluit afwijkende voorschriften te hanteren, niet berust op een draagkrachtige motivering.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 30-03-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:3040

Zaaknummer: 20-5683

Wetsartikelen: 2.22 lid 5 Wabo, 5.20 Activiteitenbesluit en 5.23 Activiteitenbesluit

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning milieu/Noord-Holland

Het toepassingsbereik van een BREF dient enkel te worden bepaald aan de hand van de daarin opgenomen ‘Scope’.

Casus

Verweerder heeft de vergunning voor een inrichting waar onder meer hout- en groenafval wordt verwerkt tot brandstof voor biomassacentrales ambtshalve gewijzigd. Aan deze wijziging ligt ten grondslag dat de op 17 augustus 2018 vastgestelde BBT-conclusies voor afvalbehandeling op de inrichting van toepassing zijn en dat daardoor de eerder gestelde maatwerkvoorschriften niet meer van toepassing zijn. Naar aanleiding van de BBT|conclusies heeft verweerder, ter voorkoming van geuroverlast voor omwonenden, een aantal voorschriften aan de vergunning toegevoegd. Vergunninghoudster heeft hiertegen beroep ingesteld. Zij betoogt dat de BBT-conclusies afkomstig zijn uit het BREF Afvalbehandeling (hierna: het BREF), zodat de maatwerkvoorschriften hun gelding hebben gehouden en verweerder niet bevoegd was om ambtshalve aanvullende voorschriften te stellen. Zij betoogt verder dat de voorschriften niet op de in opdracht van verweerder opgestelde geurrapporten gebaseerd konden worden, omdat die niet in overeenstemming met de Nederlandse Technische Afspraak 9065 (NTA 9065) zijn opgesteld.

Rechtsvragen

1. Op welke wijze dient het toepassingsbereik van een BREF te worden bepaald?
2. Kan verweerder zijn besluit baseren op een rapport dat niet in overeenstemming met de NTA 9065 is vastgesteld?

Uitspraak

1. Over het toepassingsgebied van het BREF is in paragraaf 2.3.3 van het ‘Uitvoeringsbesluit van de Commissie van 10 februari 2012 tot vaststelling van richtsnoeren voor het verzamelen van gegevens, alsook voor het opstellen van BBT-referentiedocumenten en het waarborgen van de kwaliteit ervan als bedoeld in Richtlijn 2010/75/EU van het Europees Parlement en de

Raad inzake industriële emissies', voor zover van belang, het volgende bepaald:

'In het doorgaans beknopte onderdeel "Toepassingsgebied" van het BREF wordt zo nauwkeurig mogelijk beschreven op welke activiteiten het document betrekking heeft.

Daarbij wordt op zijn minst verwezen naar de desbetreffende in bijlage I bij Richtlijn 2010/75/EU genoemde activiteiten. In voorkomend geval wordt nadere informatie opgenomen over de productie- en deelprocessen waarop het document betrekking heeft.

In dit punt worden ook aangegeven welke activiteiten en processen bewust van het toepassingsgebied van het BREF worden uitgesloten, alsmede de redenen voor die uitsluiting. Tevens wordt melding gemaakt van de voornaamste daarmee "rechtstreeks samenhangende" activiteiten waarop het document betrekking heeft, zelfs wanneer het geen in bijlage I genoemde activiteiten betreft. (...)

Het toepassingsgebied van een BREF moet duidelijk worden afgebakend wanneer het ruimer of enger is dan het toepassingsgebied van de overeenkomstige in bijlage I genoemde activiteit of activiteiten op grond van Richtlijn 2010/75/EU. De omschrijving van het toepassingsgebied van een BREF vormt geen juridische uitlegging van de in bijlage I bij Richtlijn 2010/75/EU beschreven activiteiten.'

Hieruit volgt naar het oordeel van de rechtbank dat het toepassingsgebied van een BREF wordt bepaald in het onderdeel Toepassingsgebied (in de Engelstalige versie: Scope) en niet (tevens) elders in het document. De rechtbank ziet dan ook geen grond eiseres te volgen in haar stelling dat het toepassingsgebied (van het BREF en daarmee) van de BBT-conclusies wordt beperkt tot de biologische behandelingen genoemd in hoofdstuk 4 van het BREF.

2. De rechtbank stelt voorop dat de NTA 9065 is bedoeld om opgevolgd te worden en meer is dan enkel een 'richtlijn'. Dit volgt uit de NTA 9065 zelf, waarin is aangegeven dat het doel van NTA 9065 is: de standaardwerkwijze in Nederland voor het doen van geuronderzoek beschrijven, voor zover mogelijk als verplichting, anders als aanbeveling. Dat betekent naar het oordeel van de rechtbank dat geuronderzoek waar dat feitelijk kan overeenkomstig de NTA 9065, moet worden uitgevoerd. De NTA 9065 is immers een hulpmiddel om in Nederland het geurbeleid uit te voeren, de aanpak van geurhinder te ondersteunen, en de naleving van het beleid te waarborgen. Daarbij is een eenduidige wijze van het verrichten van geuronderzoek van wezenlijk belang.

Verweerder heeft de door eiseres op concrete punten gezaaide twijfel aan de zorgvuldigheid

van de totstandkoming van de geurrapporten niet weggenomen. Verweerder kon deze rapporten daarom niet aan het bestreden besluit ten grondslag leggen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 25-03-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2021:2264

Zaaknummer: HAA 20/3472 en HAA 20/3471

Wetsartikelen: 2.31 lid 1 onder b Wabo en 3:2 Awb

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Bernheze

Akoestisch onderzoek naar de weerkaatsing van geluid door een zonnepark.

Casus

Het college heeft een omgevingsvergunning verleend voor het realiseren van een zonnepark. Omwonenden gingen tegen dit besluit in beroep. Zij vrezden onder andere voor geluidhinder vanwege weerkaatsing van geluid van de A59 op de zonnepanelen. In een tussenuitspraak heeft de rechtbank verweerder de gelegenheid geboden om de geconstateerde gebreken te herstellen. De gebreken hadden onder andere betrekking op de gevolgen van het zonnepark op de geluidsbelasting vanwege de A59. Verweerder heeft onderzoek laten verrichten naar de invloed van het zonnepark voor de geluidsoverdracht van wegverkeer op de A59 en een herstelbesluit genomen. Eisers hebben in het kader van het herstelbesluit nog aangegeven dat ze ook vrezden voor de weerkaatsing van het geluid vanwege het nabijgelegen bedrijventerrein.

Rechtsvragen

1. Kan op basis van het onderzoek worden gesteld dat de invloed van het zonnepark voor de geluidsoverdracht van het wegverkeer op de A59 aanvaardbaar is?
2. Had de weerkaatsing van geluid vanwege het bedrijventerrein onderzocht moeten worden?

Uitspraak

1. Eisers vinden dat de effecten van het zonnepark qua geluid nog steeds niet goed zijn onderzocht. Zij vrezden naast het geluid van de A59 (waarbij de voorkeursgrenswaarde ook zonder zonnepark al wordt overschreden) ook nog weerkaatsing door het zonnepark van het geluid van het bedrijventerrein.

Verweerder heeft onderzoek laten verrichten naar de invloed van het zonnepark voor de geluidsoverdracht van wegverkeer op de A59. Uit het onderzoek is gebleken dat ter plaatse van de woning van een van de eisers op de begane grond op de noordgevel een toename

plaatsvindt van 0,72 dB(A) tot 54,85 dB. Dit is de grootste toename. Deze toename is lager dan de maximale toename van 1,5 dB(A), een norm die wordt gehanteerd bij reconstructie van de weg. Bovendien is een toename van minder dan één decibel niet hoorbaar voor het menselijk oor, aldus verweerder. In de bestaande situatie wordt de voorkeursgrenswaarde van 48 dB al overschreden. Er mag een afwijkende grenswaarde van 53 dB worden vastgesteld. Rekening houdend met de reductie van geluidsbelasting ingevolge artikel 110g van de Wet geluidhinder (Wgh) in samenhang met artikel 3.4, eerste lid onder c, van het Reken- en meetvoorschrift geluid 2012 van 2 dB, wordt door realisatie van het zonnepark de maximale vast te stellen grenswaarde niet overschreden.

2. De rechtbank overweegt dat eisers de bevindingen in het onderzoeksrapport niet hebben bestreden. Verweerder heeft terecht opgemerkt dat de ter plaatse ten hoogste toelaatbare geluidsbelasting 53 dB voor nieuwbouwwoningen bedraagt ingevolge artikel 83, eerste lid, van de Wgh en dat de geluidsbelasting mag worden gecorrigeerd op basis van artikel 110g van de Wgh met 2 dB. De rechtbank is van oordeel dat verweerder voldoende heeft onderbouwd dat vanwege realisatie van het zonnepark geen overschrijding plaatsvindt van de ter plaatse ten hoogste toelaatbare geluidsbelasting vanwege de A59. Verweerder hoefde niet te onderzoeken of er een hogere geluidsbelasting kan optreden door realisatie van het naastgelegen bedrijventerrein. Een hogere geluidsbelasting van het bedrijventerrein door het zonnepark komt slechts aan de orde bij de beoordeling van de ruimtelijke aanvaardbaarheid van dit bedrijventerrein. Deze argumenten slagen niet.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 01-12-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2020:6920

Zaaknummer: 19/902, SHE 19/929, 19/962, 19/975, 19/980, 19/985 en 19/1002 R

Wetsartikelen: 110g Wgh, 3.4 lid 1 onder c Reken- en meetvoorschrift geluid 2012 en 83 lid 1 Wgh

RECHTSPRAAK

Buitenbehandelingstelling aanvraag/Nijmegen

Verweerder mag om bouwkundige gegevens vragen bij een aanvraag om af te wijken van het bestemmingsplan ten behoeve van het gebruik van een woning voor kamerverhuur en de aanvraag buiten behandeling stellen indien deze informatie ontbreekt.

Casus

Appellant heeft bij de gemeente een omgevingsvergunning voor het afwijken van het bestemmingsplan aangevraagd. Hij wil een woning gaan gebruiken voor kamerverhuur. Verweerder heeft de aanvraag buiten behandeling gesteld, omdat deze incompleet is omdat appellante geen bouwkundige informatie had verstrekt. Verweerder had aangegeven dat deze informatie noodzakelijk is voor de beoordeling in hoeverre het beoogde gebruik mogelijk zou kunnen leiden tot geluidsoverlast voor omwonenden. De rechtbank heeft geoordeeld dat het college dat mocht doen. Appellant stelt dat verweerder over voldoende gegevens beschikte om tot vergunningverlening over te kunnen gaan. Daarnaast voert appellant aan dat de rechtbank ten onrechte niet heeft gemotiveerd waarom de aanwezige gegevens niet toereikend waren. In bezwaar zijn bovendien alsnog stukken overgelegd.

Rechtsvragen

1. Mag bij een aanvraag voor het afwijken van het bestemmingsplan ten behoeve van het gebruik van een woning voor kamerverhuur om bouwkundige informatie worden gevraagd?
2. Had de rechtbank moeten motiveren waarom de aanwezige gegevens niet toereikend waren?
3. Was verweerder verplicht om de aanvraag in bezwaar alsnog in behandeling te nemen op basis van stukken die appellant pas in bezwaar heeft overgelegd?

Uitspraak

1. Artikel 3.2 van de Regeling omgevingsrecht (hierna: de Mor) luidt:

‘In of bij de aanvraag om een vergunning voor het gebruiken van gronden of bouwwerken, bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder c, van de wet, verstrekt de aanvrager gegevens en bescheiden over:

a. (...);

b. de gevolgen van het beoogde gebruik voor de ruimtelijke ordening;

(...)

De rechtbank heeft terecht overwogen dat uit artikel 3.2, aanhef en onder b, van de Mor volgt dat appelland bij zijn aanvraag gegevens moet verstrekken over de gevolgen van het beoogde gebruik voor de ruimtelijke ordening, waaronder ook geluidsoverlast. Zoals de rechtbank ook terecht heeft overwogen, is juist bouwkundige informatie in dit geval relevant om die gevolgen goed te kunnen beoordelen. Gelet hierop heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college om aanvullende gegevens mocht vragen.

2. Er bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat de rechtbank nader had moeten motiveren waarom de wel aanwezige gegevens niet toereikend zijn. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat appelland in hoger beroep niet heeft gewezen op concrete gegevens waarover het college al beschikte, op grond waarvan het college de geluidshinder voor omwonenden volledig kon beoordelen. Aangezien appelland de gevraagde aanvullende gegevens niet binnen de gestelde termijn heeft overgelegd, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college de aanvraag buiten behandeling mocht stellen.

3. De rechtbank heeft verder terecht onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 13 maart 2008, ECLI:NL:RVS:2008:BC6620, overwogen dat het college niet verplicht was om de aanvraag in bezwaar alsnog in behandeling te nemen op basis van stukken die appelland pas in bezwaar heeft overgelegd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 07-04-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:737

Zaaknummer: 202004814/1/R4

Wetsartikelen: 3.2 aanhef onder b Regeling omgevingsrecht

RECHTSPRAAK

Strafrecht/arbeidsomstandigheden

De veiligheid van werknemers is in gevaar gebracht door het laten verrichten van werkzaamheden op steigers die niet voldeden aan de eisen.

Casus

Een werknemer van een bouwbedrijf werkt in 2018 in Arnemuiden aan een woningbouwproject. Hij was belast met het aanbrengen van dakplaten op het dak van een in aanbouw zijnde woning. Voor het uitvoeren van de werkzaamheden was een steiger geplaatst rond de woning. Aan de zijde waar de werknemer zijn werkzaamheden verrichtte, ontbraken enkele vlonders/vloerdelen van de hoogste steigervloer, waardoor er in de steigervloer een gat aanwezig was. Tijdens het uitvoeren van zijn werkzaamheden is de werknemer door deze opening op de bijna 3 m lager gelegen betonvloer gevallen. Aan de gevolgen van die val is de werknemer overleden.

Rechtsvraag

Heeft het aannemingsbedrijf (als werkgever) opzettelijk handelingen verricht en/of nagelaten in strijd met de Arbeidsomstandighedenwet ten aanzien van het gevaar van het werken op hoogte?

Uitspraak

Het treffen van maatregelen met het oog op de gezondheid en veiligheid van de personen die de bouwwerkzaamheden uitvoerden, was de verantwoordelijkheid van verdachte als werkgever. Verdachte was onder meer verplicht om de risico's van het specifieke werk te inventariseren, werknemers te instrueren over de uitvoering van de werkzaamheden en de daaraan verbonden gevaren, en toezicht te houden op de naleving van de geldende veiligheidsvoorschriften en het veilig uitvoeren van die werkzaamheden. Op al deze punten is verdachte tekortgeschoten, waardoor gezondheids- en levensgevaar ontstond voor de in haar project werkende werknemers. Het levensgevaar heeft zich bovendien verwezenlijkt door de

val van [slachtoffer] en diens daarop volgend overlijden.

Op grond van de inhoud van de bewijsmiddelen stelt de rechtbank vast dat de verdachte opzettelijk de constructie van de steiger waarop [slachtoffer] werkzaam was heeft aangepast. Deze aanpassingen zijn gedaan tegen de wens en instructie van de steigerbouwer in. Verdachte was op de hoogte van het feit dat de steigerbouwer geen *scaff tagg* meer aan de steiger heeft gehangen. Deze *tagg* is een label die volgens de Richtlijn Steigers wordt gebruikt voor de oplevering van een steiger wanneer deze voldoet aan de richtlijnen en de classificaties. Als reactie op de al langer door verdachte gehanteerde werkwijze, namelijk het door haar werknemers laten aanpassen – naar gelang de vorderingen in de bouw – van de steiger zoals het verplaatsen van vlonders/vloerdelen in de steiger, het weglaten van een verankering en het verwijderen van de binnenleuningen op de hoogste steigervloer, heeft de steigerbouwer aangegeven geen *scaff tagg* meer te plaatsen bij de oplevering. De door verdachte gedane aanpassingen van de steiger zorgden ervoor dat de steiger minder veilig werd.

Ook blijkt uit de bewijsmiddelen dat verdachte niet heeft gezorgd voor het doeltreffend inlichten van de medewerkers over het gevaar van het werken op hoogte. In het inlichtingenboekje dat werknemers kregen bij indiensttreding werd alleen in algemene termen gesproken over de gevaren van werken op hoogte. Uit het dossier blijkt dat verdachte onvoldoende oog heeft gehad voor het onderkennen van het gevaar van vallen van hoogte en voor de daaruit voortvloeiende aan de manier van werken te stellen eisen, zoals – onder andere – toegespitst op de werkwijze waarin (telkens) door eigen werknemers aanpassingen werden gedaan aan de steiger, waardoor de veiligheid van de steiger en de veiligheid van het werken op de steiger nadelig werden beïnvloed. In bijvoorbeeld het opgestelde V&G-plan werd hier weinig aandacht aan besteed.

Voorts blijkt uit de bewijsmiddelen dat verdachte niet of nauwelijks toezicht en/of controle heeft uitgevoerd naar de staat van de steigers en naar de wijze waarop de werkzaamheden werden uitgevoerd. De controle die door of namens verdachte is uitgevoerd, is te vrijblijvend en te incidenteel van aard geweest, zeker – wederom – ten aanzien van de werkwijze waarin (telkens) door eigen werknemers aanpassingen werden gedaan aan de steiger, waardoor de veiligheid van de steiger en de veiligheid van het werken op de steiger nadelig werden beïnvloed. Het had op de weg van verdachte gelegen de toestand van de steigers in een hogere frequentie en toegesneden op de werkwijze waarin vaker zelf aanpassingen aan de steiger werden verricht, te controleren. Verdachte had hierin zelf verantwoordelijkheid moeten nemen in plaats van het – zoals verdachte het heeft geschetst – neerleggen van de verantwoordelijkheid voor het veilig werken bij de individuele werknemer.

Op grond van de feiten en omstandigheden die zijn vervat in de hierboven uitgewerkte

bewijsmiddelen komt de rechtbank tot het oordeel dat wettig en overtuigend bewezen is dat verdachte:

1. op 16 oktober 2018 te Arnemuiden, gemeente Middelburg als werkgever, opzettelijk handelingen heeft verricht en/of nagelaten in strijd met de Arbeidsomstandighedenwet en de daarop rustende bepalingen, immers heeft zij opzettelijk

in strijd met artikel 3.16 van het Arbeidsomstandighedenbesluit, bij het verrichten van arbeid door één of meer werknemers aan een in aanbouw zijnde woning op een bouwplaats aan [adres 2], waarbij gevaar bestond om 2,5 m of meer te vallen, geen veilige steiger, stelling, bordes of werkvloer aangebracht of het gevaar tegengegaan door het aanbrengen van doelmatige hekwerken, leuningen of andere dergelijke voorzieningen en in strijd met artikel 8, eerste lid, van de Arbeidsomstandighedenwet er niet voor gezorgd dat die werknemers doeltreffend werden ingelicht over de te verrichten arbeid op de bij die in aanbouw zijnde woning aangebrachte steiger en de daaraan verbonden risico's, alsmede over de maatregelen die erop gericht waren deze risico's te voorkomen of te beperken en in strijd met artikel 8, vierde lid, van de Arbeidsomstandighedenwet niet heeft toegezien op de naleving van de instructies en voorschriften, gericht op het voorkomen of beperken van de risico's bij die arbeid op de bij die in aanbouw zijnde woning aangebrachte steiger,

terwijl daardoor, naar zij redelijkerwijs moest weten, levensgevaar of ernstige schade aan de gezondheid van een werknemer, te weten [slachtoffer], ontstond of te verwachten was;

2. op 16 oktober 2018 te Arnemuiden, gemeente Middelburg aanmerkelijk onvoorzichtig, onachtzaam en nalatig als werkgever werknemers arbeid heeft laten verrichten op een bouwplaats aan [adres 2], waarbij gevaar bestond om van een hoogte van 2,5 m of meer te vallen, omdat de steiger waarop of waarvan af die arbeid werd verricht, niet veilig was door de afstand van ongeveer 70 cm tussen de steiger en de muur van de in aanbouw zijnde woning en door het ontbreken van één of meer vloerdelen van die steiger en door het ontbreken van een leuning aan de binnenzijde van die steiger, en heeft zij als werkgever die werknemers niet of onvoldoende ingelicht over die te verrichten arbeid en de daaraan verbonden risico's en onvoldoende toezicht gehouden op het veilig verrichten van die arbeid, waardoor het aan haar schuld te wijten is dat de werknemer [slachtoffer] van of door de aangebrachte steiger is gevallen en daarbij zodanig letsel heeft opgelopen dat hij aan de gevolgen daarvan is overleden.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 01-03-2021

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2021:938

Zaaknummer: 01/995076-19

Wetsartikelen: 3.16 Arbeidsomstandighedenbesluit, 8 lid 1 Arbeidsomstandighedenwet en 8 lid 4 Arbeidsomstandighedenwet

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Alphen aan den Rijn

Bij het gebruik van een verkeersmodel moeten de invoergegevens inzichtelijk zijn, zodat het onderzoek controleerbaar is.

Casus

De gemeenteraad van Alphen aan den Rijn heeft het plan 'Parkeren Archeon en ontsluitingsweg Burggooi' vastgesteld. Het plan voorziet in de verbreding van de bestaande entree van het Archeon, de aanpassing van het parkeerterrein en de aanleg van een verkeersveilige ontsluitingsweg. Appellante woont op een afstand van ongeveer 240 m van het plangebied. Zij vreest voor negatieve gevolgen voor de verkeersveiligheid, geluidbelasting en de parkeerdruk op de weg langs haar woning en is van mening dat het verkeersonderzoek gebreken vertoont en niet controleerbaar is.

Rechtsvraag

Is appellante belanghebbende en heeft de raad voldoende gemotiveerd dat er geen verkeers- en parkeerhinder ontstaat?

Uitspraak

Wie rechtstreeks feitelijke gevolgen ondervindt van een activiteit die het besluit – zoals een bestemmingsplan of een vergunning – toestaat, is in beginsel belanghebbende bij dat besluit. Het criterium 'gevolgen van enige betekenis' van de activiteit dient als correctie op dit uitgangspunt. Zonder gevolgen van enige betekenis heeft betrokkene geen persoonlijk belang bij het besluit. Hij onderscheidt zich dan onvoldoende van anderen. Om te bepalen of er gevolgen van enige betekenis voor de woon-, leef- of bedrijfssituatie van betrokkene zijn, wordt acht geslagen op de factoren afstand tot, zicht op, planologische uitstraling van en milieugevolgen (o.a. geur, geluid, licht, trilling, emissie, risico) van de activiteit die het besluit toestaat, waarbij die factoren zo nodig in onderlinge samenhang worden gezien. Ook aard, intensiteit en frequentie van de feitelijke gevolgen kunnen van belang zijn. Appellante is belanghebbende, omdat zij als gevolg van het nu voorliggende plan feitelijke gevolgen kan ondervinden, zoals een toename van verkeer langs haar woning.

Ter zitting heeft de raad erkend dat de gebruikte invoergegevens niet zijn overgelegd. Appellante betoogt dan ook terecht dat niet kan worden gecontroleerd of de juiste invoergegevens zijn gebruikt en of de door de raad genoemde verkeersintensiteiten juist zijn. De vaststelling van het bestemmingsplan berust op dit punt niet op een deugdelijke motivering.

De raad heeft verklaard bereid te zijn om – indien nodig – passende maatregelen te treffen om hinder als gevolg van het parkeren van bezoekers te voorkomen, zoals het invoeren van bewonersparkeren of een blauwe zone. Gelet op het voorgaande heeft de raad zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat ten gevolge van dit plan geen onaanvaardbare parkeerhinder zal ontstaan. In de omstandigheid dat genoemde maatregelen niet in het bestemmingsplan zijn gewaarborgd, ziet de Afdeling geen grond voor een ander oordeel. Voor dergelijke maatregelen moeten verkeersbesluiten worden genomen. De raad heeft toegezegd dat deze worden genomen indien dat nodig blijkt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 07-04-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:710

Zaaknummer: 201908901/1/R3

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Handhaving/Middelburg

Niet de individuele skaters, maar de gemeente als eigenaar van de skatebaan is overtreder van de APV. Er is geen concreet zicht op legalisatie. De skatebaan moet per direct worden gesloten, aangezien de APV al ruim tien jaar wordt overtreden.

Casus

In 2008 is begonnen met de aanleg van een skatebaan in de gemeente Middelburg. Medio 2009 is de skatebaan officieel in gebruik genomen. Eiseres heeft in 2010 een verzoek om handhaving ingediend op grond van de APV vanwege geluidoverlast. In het besluit van 15 december 2010 (primair besluit) heeft het college van B en W van de gemeente Middelburg het handhavingsverzoek van eiseres afgewezen. Volgens het college is er sprake van een acceptabel geluidniveau.

Na bezwaar en beroep heeft de Afdeling het hoger beroep op 9 juli 2014 gegrond verklaard. Op 28 november 2014 heeft het college het bezwaar opnieuw ongegrond verklaard. Eiseres heeft beroep ingesteld en de rechtbank heeft op 8 juli 2016 uitspraak gedaan waarin het beroep gegrond werd verklaard en het college opgedragen werd een nieuw besluit te nemen op het bezwaar. Bij besluit van 5 oktober 2016 heeft het college het bezwaar wederom ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 30 mei 2017 heeft de rechtbank het beroep ongegrond verklaard. De Afdeling heeft het hoger beroep op 25 juli 2018 gegrond verklaard en geoordeeld dat het gebruik van de skatebaan een overtreding oplevert van het in artikel 4.5 van de APV opgenomen verbod om geluidhinder te veroorzaken.

Het college heeft aanvullend akoestisch onderzoek laten verrichten, inclusief onderzoek naar geluid(hinder)reducerende maatregelen. In het besluit van 24 april 2019 (bestreden besluit) heeft het college het handhavingsverzoek alsnog op andere gronden afgewezen. Het college heeft overwogen dat het niet de overtreder kan zijn, omdat het college geen rechtspersoon is. De gemeente is weliswaar eigenaar en beheerder van de skatebaan, maar is niet degene die de verboden handeling fysiek verricht (zie ECLI:NL:RVS:2016:2882). De overtredingen worden begaan door de individuele skaters. Bovendien is er volgens het college concreet zicht op

legalisatie, omdat het college van plan is om maatregelen te nemen om de geluidhinder te beperken. Het college heeft verder een conceptbesluit opgesteld voor een ontheffing van het verbod van geluidhinder op grond van artikel 4.5, tweede lid, van de APV.

Eiseres heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld. Tussen partijen is niet meer in geschil dat ter plaatse van de skatebaan sprake is van overtreding van het in artikel 4.5, eerste lid, van de APV neergelegde verbod om geluidhinder te veroorzaken. In geschil is of het college het handhavingsverzoek terecht heeft afgewezen. Eiseres voert in beroep aan dat de gemeente Middelburg als overtreder is aan te merken. Eiseres betwist dat er sprake is van concreet zicht op legalisatie. Eiseres trekt bovendien de in het akoestisch onderzoek gehanteerde uitgangspunten ten aanzien van het representatieve gebruik van de skatebaan in twijfel.

Rechtsvragen

1. Is de gemeente als eigenaar en beheerder van de skatebaan aan te spreken voor de overtreding van de APV door individuele skaters?
2. Kan de gemeente afzien van handhaving omdat er concreet zicht is op legalisatie?
3. Heeft de gemeente terecht afgezien van handhaving, of is sprake van onacceptabele geluidhinder?

Uitspraak

1. De rechtbank vindt dat de gemeente Middelburg (rechtspersoon) is aan te merken als de overtreder. Artikel 4.5, eerste lid, van de APV bepaalt immers dat het verboden is op een zodanige wijze toestellen in werking te hebben dat voor omwonenden geluidhinder wordt veroorzaakt. De gemeente is als eigenaar en exploitant van de skatebaan de overtreder van dit verbod. Het zijn weliswaar de individuele skaters die geluidoverlast veroorzaken, maar het is de gemeente als eigenaar die de toestellen 'in werking' heeft. Het college als bestuursorgaan kan een last onder dwangsom opleggen aan de gemeente als rechtspersoon om een einde te maken aan deze overtreding. Als de gemeente daaraan niet zou voldoen, kan het college de last alsnog zelf uitvoeren door feitelijk handelen (zie ECLI:NL:RVS:2017:306). In die zin onderscheidt de gemeente als rechtspersoon zich niet van een willekeurige andere rechtspersoon.

2. Het college heeft een beginselplicht tot handhaving, waarvan slechts kan worden afgeweken indien sprake is van concreet zicht op legalisatie of van onevenredigheid. Naar het oordeel van de rechtbank gaat het college er met de verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 24 september 2008 (ECLI:NL:RVS:2008:BF2171) aan voorbij dat de Afdeling sindsdien

strengere eisen is gaan stellen aan de concreetheid van het zicht op legalisatie. Waar eerst de bereidheid om een vergunning aan te vragen voldoende werd geacht, eist de Afdeling inmiddels dat de vergunningsaanvraag moet zijn ingediend om concreet zicht op legalisatie aan te nemen (zie ECLI:NL:RVS:2018:2735, ECLI:NL:RVS:2016:1267, ECLI:NL:RVS:2014:1911 en ECLI:NL:RVS:2014:1642). De gemeente heeft nog geen aanvraag ingediend voor een omgevingsvergunning voor de geluidschermen. Er heeft zelfs nog geen overleg met de buurt plaatsgevonden over het soort geluidschermen. Het (concept)besluit om ontheffing te verlenen biedt, zonder de bijbehorende geluidverminderende feitelijke maatregelen, geen legalisatie van de overtreding van het verbod van geluidhinder. De rechtbank stelt vast dat er geen sprake is van concreet zicht op legalisatie. Dat betekent dat het college verplicht is om handhavend op te treden en de gemeente te gelasten een einde te maken aan de overtredingen van de geluidsnormen.

3. De rechtbank stelt vast dat uit het akoestisch onderzoek blijkt dat het maximale geluidniveau op de gevel van de omliggende woningen frequent wordt overschreden. De bewoners hebben dus al ruim tien jaar te maken met geluidhinder door piekgeluiden en overtredingen van het verbod van artikel 4.5, eerste lid, van de APV. Deze vaststelling is voor de rechtbank reden om ambtshalve een voorlopige voorziening te treffen, inhoudende dat de skatebaan met ingang van de dag na de dag waarop deze uitspraak wordt verzonden, gesloten moet worden en gesloten moet blijven tot twee weken na de dag waarop de nieuwe beslissing op bezwaar is verzonden.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 05-01-2021

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2021:23

Zaaknummer: AWB- 19_2605

Wetsartikelen: 2.17a Activiteitenbesluit milieubeheer en 4.5 APV

RECHTSPRAAK

Watervergunning grondwateronttrekking/Gelderland

Grondwateronttrekking ten behoeve van sanering. Toetsingskader Omgevingsvisie voor doelmatigheid. Saneringsplan Wet bodembescherming.

Casus

Sachem exploiteert aan het Van Voordenpark 15 in Zaltbommel een chemisch bedrijf. De grond en het grondwater ter plaatse en in de omgeving van de locatie zijn als gevolg van het productieproces in het verleden en een brand verontreinigd geraakt met benzeen. Het bedrijfsterrein moet worden gesaneerd. Bij besluit van 23 juni 2005 heeft het college het 'Saneringsplan bodemverontreiniging Sachem Zaltbommel' goedgekeurd (hierna: het saneringsplan 2005). Hierin is een aantal saneringsvarianten beoordeeld en is ingestemd met de saneringswijze waarbij gebruik wordt gemaakt van grondwateronttrekking.

De Stichting kan zich niet met de watervergunning verenigen. De Stichting betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de watervergunning in strijd is met paragraaf 4.5.8.2.3 van de Omgevingsvisie Gelderland, omdat de sanering niet zo doelmatig en efficiënt mogelijk is.

Zij voert primair aan dat de Omgevingsvisie een zelfstandig toetsingskader biedt, dat het enkele feit dat een saneringsplan is vastgesteld niet afdoet aan de verplichting om de doelmatigheid en efficiëntie van de sanering vol te toetsen en dat de voorliggende watervergunning het eerste besluit is waarin deze toetsing kan plaatsvinden. Volgens de Stichting kan haar niet worden tegengeworpen dat het saneringsplan 2005 en het gewijzigd saneringsplan onherroepelijk zijn. In dat verband voert de Stichting aan dat de aangevallen uitspraak in strijd is met artikel 9, tweede lid, van het Verdrag van Aarhus, omdat de beoordeling van de wijze van sanering in deze procedure niet ten volle aan de orde kan komen.

Het college heeft de aanvraag getoetst aan de doelstellingen zoals genoemd in artikel 2.1 van de Waterwet en aan provinciaal beleid, waaronder de Omgevingsvisie van de provincie Gelderland.

Rechtsvraag

Heeft de rechtbank de doelmatigheid en efficiëntie van de sanering op juiste wijze betrokken bij de beoordeling van het beroep tegen de watervergunning?

Uitspraak

De rechtbank heeft naar het oordeel van de Afdeling terecht overwogen dat het college in dit geval er in beginsel van mocht uitgaan dat de wijze van sanering zo doelmatig en efficiënt mogelijk is. Daarbij heeft de rechtbank terecht vooropgesteld dat de gekozen wijze van sanering is opgenomen in het saneringsplan 2005 en het gewijzigd saneringsplan en dat beide plannen in deze procedure niet ter beoordeling voorliggen. Het college heeft bij de verlening van de aangevraagde watervergunning mogen verwijzen naar deze plannen. Aan de in de Omgevingsvisie gestelde voorwaarde dat de sanering op grond van de Wbb zo doelmatig en efficiënt mogelijk moet zijn, is daarmee in beginsel voldaan. De rechtbank heeft aldus naar het oordeel van de Afdeling terecht geoordeeld dat de toetsing of sprake is van een wijze van sanering die zo doelmatig en efficiënt mogelijk is, thuishoort in het kader van de Wbb. De Wbb kent immers een eigen toetsingskader en eigen mogelijkheden van rechtsbescherming. Anders dan de Stichting in hoger beroep betoogt, bestaat voor het college geen ruimte en daarom evenmin een verplichting om in het kader van de procedure over de watervergunning de doelmatigheid en efficiëntie van de sanering te toetsen op een wijze zoals dat reeds bij de instemming met het saneringsplan is gedaan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 24-03-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:634

Zaaknummer: 202001702/1/R1

Wetsartikelen: 2.1 Waterwet en 6.4 Waterwet

RECHTSPRAAK

Intrekken omgevingsvergunning/Noord-Brabant

Nadat drie jaar geen handelingen zijn verricht met gebruikmaking van de omgevingsvergunning, is de vergunning ingetrokken.

Casus

In 2016 heeft eiseres een afvalstoffeninrichting verworven waarvoor sinds 2007 vergunning was verleend voor diverse afval gerelateerde bewerkingen. Op 5 december 2019 is de vergunning geactualiseerd in verband met de vaststelling van het derde landelijk afvalbeheerplan (LAP3). Nadat verweerder heeft vastgesteld dat geen activiteiten plaatsvinden binnen de inrichting met gebruikmaking van de omgevingsvergunning, heeft verweerder de omgevingsvergunning uit 2007 met de daarop gevolgde wijzigingen geheel ingetrokken.

Eiseres plaatst onder meer vraagtekens bij de constatering van toezichthouders van verweerder dat er gedurende drie jaar geen handelingen zijn verricht. Aan deze constatering zouden dezelfde eisen kunnen worden gesteld als aan de vaststellingen in het kader van een invorderingsbesluit.

Rechtsvragen

1. Dient de constatering dat in een inrichting drie jaar geen handelingen zijn verricht te voldoen aan dezelfde eisen als de constatering dat een dwangsom is verbeurd?
2. Heeft verweerder terecht vastgesteld dat in de inrichting gedurende drie jaar geen handelingen met gebruikmaking van de vergunning zijn verricht?

Uitspraak

1. De rechtbank ziet geen aanleiding voor het oordeel dat de eisen die worden gesteld aan de totstandkoming van een invorderingsbesluit, onverkort van toepassing zijn op constatering die ten grondslag worden gelegd aan het gebruik van de bevoegdheid in artikel 2.33, tweede lid onder a, van de Wabo. Een andere uitleg zou betekenen dat verweerder doorlopend gedurende drie jaar de inrichting zou moeten observeren, om gebruik te maken van de betreffende

bevoegdheid. Dat gaat te ver. Het staat verweerder vrij om gebruik te maken van het toezichtverslag. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat het bestreden besluit niet uitsluitend is gebaseerd op het toezichtverslag, maar ook op andere omstandigheden. Overigens is het toezichtverslag alleen volgens de rechtbank onvoldoende om aan te nemen dat gedurende drie jaar geen handelingen zijn verricht met gebruikmaking van de vergunning. Hoewel de rechtbank geen reden heeft om te twijfelen aan de juistheid van de beschrijving van de waarnemingen van de toezichthouder, blijven het momentopnames. Bovendien heeft de toezichthouder op de zitting niet weersproken dat het onmogelijk is om door de poorten het hele terrein te zien, zeker nu er ook loodsen op het terrein stonden in de betreffende periode. Deze beroepsgrond slaagt niet.

2. Eiseres erkent dat er geen meldingen zijn gedaan in Amice, maar stelt ook dat niet alle handelingen conform de vergunning hoeven te worden gemeld in Amice op basis van het Besluit melden bedrijfsafvalstoffen en gevaarlijke afvalstoffen (Bmd). Eiseres doelt hierbij vooral op de ontvangst van glas en metaal. Eiseres verwijst naar een memo van Bos milieuadvies met (onduidelijke) luchtfoto's waarop te zien is dat op een (grotendeels verlaten) deel van de inrichting op 22 november 2019 een hoop materiaal ligt.

Verweerder stelt dat in het Bmd ook voor (afval)glas en metaal een meldplicht van toepassing is en dat in artikel 2, tweede lid, onder a, onder 1, van het Bmd alleen categorieën inrichtingen zijn uitgezonderd. Daarnaast wijst verweerder erop dat eiseres op basis van artikel 6.2.7 van de ingetrokken omgevingsvergunning ook was gehouden om jaarlijks een overzicht te geven van de ontvangen afvalstoffen. Desgevraagd heeft verweerder aangegeven dat het terrein voor de opslag van bagger nooit in gebruik is genomen na de inwerkingtreding van de omgevingsvergunning milieu uit 2007.

Op basis van voorschrift 6.1.6 van de omgevingsvergunning uit 2007 moet eiseres voldoen aan haar procedures met betrekking tot acceptatie en verwerking en administratieve organisatie en interne controle. Op basis van voorschrift 6.2.1 en volgende van de omgevingsvergunning uit 2007 dient een groot aantal gegevens wekelijks te worden geregistreerd. Op basis van voorschrift 6.2.7 van de omgevingsvergunning uit 2007 dient jaarlijks een overzicht per be-/verwerkings- of verwijderingsinstallatie te worden verstrekt aan verweerder.

De rechtbank stelt vast dat de inrichting van eiseres niet behoort tot de in artikel 2, tweede lid, onder a, onder 1, van het Bmd aangewezen categorieën. Gelet op de aard van de inrichting kan het ook niet gaan om afvalstoffen als bedoeld in bijlage 1 bij het Bmd. Daarom moet eiseres alle afvalstromen melden. De afwezigheid van enige melding op basis van het Bmd is een duidelijke aanwijzing dat geen gebruik is gemaakt van de omgevingsvergunning voor het opslaan, overslaan en be-/verwerken van afvalstoffen. Bovendien moet eiseres inderdaad

jaarlijks een overzicht verschaffen conform haar acceptatie- en verwerkingsbeleid (hierna: A&V-beleid) en dat heeft eiseres niet gedaan. Verweerder heeft de afwezigheid van meldingen in Amice en het achterwege blijven van de jaarlijkse overzichten ten grondslag kunnen leggen aan zijn conclusie dat gedurende drie jaren geen handelingen zijn verricht met gebruikmaking van de omgevingsvergunning milieu. Het memo van Bos milieuvanadvies van 6 juli 2020 leidt niet tot een ander oordeel. In de eerste plaats blijkt uit de luchtfoto's niet dat er gedurende langere periode materiaal was opgeslagen en aanwezig was. De rechtbank is daarnaast van oordeel dat een handeling in strijd met een vergunningsvoorschrift in beginsel niet kan worden aangemerkt als een handeling met gebruikmaking van een omgevingsvergunning. In dit geval is het niet zomaar een vergunningsvoorschrift omdat het handelen conform het A&V-beleid een wezenlijk onderdeel is van een inrichting voor het opslaan, overslaan en be-/verwerken van afvalstoffen. Verder heeft eiseres geen registraties van ingenomen afvalstoffen voorafgaand aan het bestreden besluit overgelegd waaruit het tegendeel zou blijken. Eiseres heeft niet weersproken dat het achterterrein voor de opslag van baggerspecie nooit in gebruik is genomen, maar heeft slechts gesteld dat de opslag van baggerspecie niet in strijd is met het bestemmingsplan.

De rechtbank concludeert op basis van bovenstaande omstandigheden het volgende. Verweerder heeft terecht vastgesteld dat gedurende drie jaar geen handelingen zijn verricht met gebruikmaking van de omgevingsvergunning milieu uit 2007.

Het besluit van verweerder tot actualisatie van de vergunningsvoorschriften van 24 januari 2019 brengt hier geen verandering in. Weliswaar wordt hierdoor de omgevingsvergunning milieu 2007 gewijzigd, maar het is niet een nieuwe omgevingsvergunning en de termijn van drie jaar gaat ook niet van voor af aan lopen. Bovendien is dit besluit genomen na 9 december 2019. Eiseres heeft verder zeer kort voor het bestreden besluit nog bericht dat zij ter plaatse activiteiten verricht. Dit is zo laat dat verweerder dit bericht niet heeft hoeven betrekken bij het bestreden besluit. Bovendien laat dit bericht onverlet dat onvoldoende is gebleken dat in de periode tussen 5 december 2016 en 9 december 2019 handelingen zijn verricht met gebruikmaking van de omgevingsvergunning milieu uit 2007. De omstandigheid dat eiseres in juni 2020 meldingen heeft ingediend in Amice dateert van na het nemen van het bestreden besluit. Hetzelfde geldt voor de aanvraag voor een wijziging van de omgevingsvergunning van 2 juli 2020.

Verweerder was bevoegd om deze omgevingsvergunning in te trekken.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 30-03-2021

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2021:1459

Zaaknummer: SHE 20/1813

Wetsartikelen: 2.33 lid 2 Wabo

RECHTSPRAAK

Strafrecht/winnen schelpen zonder vergunning

Zonder ontgrondingsvergunning winnen van schelpen is strafbaar.

Casus

Op de bodem van (onder meer) de Noordzee en de Waddenzee worden met behulp van schepen schelpen gewonnen. Deze schelpen worden onder meer gebruikt voor drainage doeleinden, als isolatiemateriaal tegen vocht in kruipruimten en als verharding van voet- en fietspaden. In het beleid van de Rijksoverheid wordt in het kader van (het verlenen van vergunningen voor) het winnen van schelpen onderscheid gemaakt tussen de Noordzeekustzone en de rest van de Noordzee. De Noordzeekustzone is een strook zee met een breedte van meerdere kilometers die direct ten westen van Texel en direct ten noorden van de overige Waddeneilanden en tussen de Waddeneilanden ligt. Het winnen van schelpen wordt aangemerkt als ontgronden en is alleen toegestaan met een ontgrondingsvergunning.

Het Rijksvastgoed- en ontwikkelingsbedrijf (hierna: RVB) sluit overeenkomsten af met degenen die de schelpen willen winnen. Voor het winnen van schelpen in de wingebieden Waddenzee en Noordzeekustzone respectievelijk Noordzee worden kavels verkocht aan de hoogste bieder. Een kavel bestaat uit 16.000 m³ schelpen. Degene die het hoogst heeft ingeschreven op een kavel moet per gewonnen m³ schelpen de ingeschreven prijs betalen aan het RVB. Voor het als de Noordzee aangeduide wingebied geldt een vast tarief per m³.

Het verdachte bedrijf heeft kavels gekocht waar schelpen mochten worden gewonnen die liggen in het wingebied Waddenzee en Noordzeekustzone. De ontgrondingsvergunningen die het verdachte bedrijf heeft betreffen het wingebied Noordzee, niet het wingebied Waddenzee en Noordzeekustzone.

Aan verdachte wordt verweten schelpen te hebben gewonnen ter plaatse van het wingebied Waddenzee en Noordzeekustzone zonder de benodigde ontgrondingsvergunning en opgaven te hebben gedaan bij de RVB onder vermelding van de winplaats Noordzee.

Rechtsvraag

Had bestuursrechtelijke handhaving op grond van de Ontgrondingenwet moeten worden gekozen boven strafrechtelijke vervolging op grond van de Wet op de economische delicten?

Uitspraak

De rechtbank stelt voorop dat in artikel 167, eerste lid, van het Wetboek van Strafvordering (Sv) aan het Openbaar Ministerie de bevoegdheid is toegekend zelfstandig te beslissen of naar aanleiding van een ingesteld opsporingsonderzoek al dan niet strafvervolging moet plaatsvinden. Dit wordt ook wel aangeduid als het opportuniteitsbeginsel. De beslissing van het Openbaar Ministerie om tot vervolging over te gaan leent zich slechts in zeer beperkte mate voor een inhoudelijke rechterlijke toetsing, en wel in die zin dat slechts in uitzonderlijke gevallen plaats is voor een niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging op de grond dat het instellen of voortzetten van die vervolging onverenigbaar is met beginselen van een goede procesorde.

De rechtbank volgt de verdediging niet in het betoog dat er in dit geval geen plaats is voor strafrechtelijke vervolging, omdat in het kader van de Ontgrondingenwet bestuursrechtelijke handhaving vooropstaat. Overtreding van artikel 3, eerste lid, van de Ontgrondingenwet is in artikel 1a, aanhef en onder 2, van de Wet op de economische delicten (WED) aangemerkt als een economisch delict. Hieruit volgt dat sprake is van een (strafbaar) feit dat strafrechtelijk kan worden vervolgd. In de Ontgrondingenwet is geen bevoegdheid neergelegd om dit feit (onder omstandigheden) af te doen met een bestuurlijke boete. Verder acht de rechtbank van belang dat op dit feit tot 30 april 2014 de 'Richtlijn voor strafvordering grondstromen' van toepassing was. In deze richtlijn was bepaald dat als geen vergunning was aangevraagd altijd proces-verbaal diende te worden opgemaakt, dat bij het ontgraven/onttrekken van maximaal 25.000 m³ een transactie diende te worden aangeboden en dat bij het ontgraven/onttrekken van meer dan 25.000 m³ direct gedagvaard diende te worden. Uit het dossier blijkt dat in dit geval de verdenking bestaat dat verdachte in de periode van 2011 tot en met 2013 meer dan 25.000 m³ schelpen heeft gewonnen zonder ontgrondingsvergunning. Ook de Landelijke Handhavingsstrategie, die op 24 april 2014 is vastgesteld, staat niet aan de ontvankelijkheid van de officier van justitie in de weg. Deze heeft onder meer betrekking op de Ontgrondingenwet. De Landelijke Handhavingsstrategie leent zich er naar inhoud en strekking niet toe jegens verdachten als rechtsregel te worden toegepast en kan niet worden aangemerkt als recht in de zin van artikel 79 van het RO. De rechtbank verwijst in dit kader naar het arrest van de Hoge Raad van 17 maart 2020 (ECLI:NL:HR:2020:436).

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 25-03-2021

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2021:1269

Zaaknummer: 08/994530-19 (P) (FP)

Wetsartikelen: 3 lid 1 Ontgrondingenwet, 1a onder 2 Wet op de economische delicten en 167 lid 1 Wetboek van Strafvordering

RECHTSPRAAK

Mijnbouwschade/Instituut Mijnbouwschade Groningen

Aardbevingschade, hoogte schadevergoeding.

Casus

Op 30 oktober 2017 heeft eiser bij het Centrum Veilig Wonen melding gedaan van schade aan het object. Eiser vermoedt dat dit schade is die het gevolg is van trilling van de bodem als gevolg van mijnbouw.

De deskundige R. Wijnands heeft aan de hand van het opnameverslag de schades beoordeeld en opgenomen in een rapportage van 1 november 2018. Volgens de deskundige zijn 26 van de 28 geconstateerde schadegevallen verergerd door mijnbouw. Hij komt tot een schadebedrag van € 9.446,44.

Eiser heeft bij mail van 28 november 2018 aangegeven dat hij het niet eens is met de hoogte van het schadebedrag. Het volledig herstellen van de voorzijde van het pand heeft € 20.000 gekost, terwijl ook nog binnen het pand een en ander is hersteld.

Rechtsvraag

Tot welk bedrag is verweerder gehouden de schade te vergoeden?

Uitspraak

De rechtbank overweegt dat de deskundigen van verweerder binnen het juiste kader een advies hebben gegeven over de schadevergoeding die eiser zou moeten krijgen. Zij hebben die kosten begroot die nodig zijn voor herstel naar een toestand die minimaal gelijkwaardig is aan de toestand waarin het gebouw zich zou hebben bevonden zonder aardbevingschade. De stelling dat de vergoeding van deze kosten onvoldoende is omdat eiser zelf meer aan het herstel zou hebben uitgegeven, kan naar het oordeel van de rechtbank niet gevolgd worden. In reactie op de beweringen van eiser heeft verweerder terecht opgemerkt dat de door [aannemer] gebruikte wijze van herstel een substantiële verbetering van de gevel ten opzichte van de oude situatie met zich meebrengt. Dit gaat verder dan ruimhartig schadeherstel en verweerder is daarom niet gehouden dat te vergoeden. Deze stelling van verweerder is door

eiser niet weersproken. Er zijn daarom geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van de adviezen naar voren gebracht, zodat verweerder van de adviezen heeft mogen uitgaan.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 31-12-2020

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2020:5060

Zaaknummer: LEE 19/4335

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Mijnbouwschade/Instituut Mijnbouwschade Groningen

Aardbevingsschade, mijnbouwschade. Bewijsvermoeden artikel 6:177a van het BW.

Casus

Eiser heeft op 9 januari 2018 een aanvraag om schadevergoeding ingediend bij de Tijdelijke Commissie Mijnbouwschade Groningen (thans: Instituut Mijnbouwschade Groningen, hierna: verweerder). Het gaat daarbij om een aanvraag ter vergoeding van geleden aardbevingsschade op [adres] te [woonplaats].

Eiser voert aan dat het bewijsvermoeden zoals bedoeld in artikel 6:177a van het BW door verweerder onjuist is toegepast bij het bepalen van de vergoedbaarheid van de schade aan de muur van zijn woning. Dat betreft schade 9. Volgens eiser is de bolling van de muur – kort gezegd – mijnbouwschade. Eiser is het oneens met de beslissing van verweerder dat alleen de scheur in deze muur kan worden aangemerkt als mijnbouwschade en dat ten aanzien van de bolling van de muur het bewijsvermoeden kan worden weerlegd.

Rechtsvraag

Heeft verweerder het wettelijk bewijsvermoeden zoals geformuleerd in artikel 177 van Boek 6 van het BW toereikend weerlegd ten aanzien van schade 9, op basis van de adviesrapporten van de ingeschakelde onafhankelijke deskundigen Uilhoorn en Handgraaf?

Uitspraak

Van belang is dat de rechtbank het bewijsvermoeden toereikend weerlegd acht indien – overeenkomstig de vaste gedragslijn van verweerder – met een voldoende grote mate van zekerheid een andere uitsluitende oorzaak dan bodembeweging door gaswinning is aangewezen. Zie onder andere de uitspraak van deze rechtbank van 18 mei 2020 (ECLI:NL:RBNNE:2020:1935) en 18 december 2020 (ECLI:NL:RBNNE:2020:4532).

In het herziene adviesrapport wordt uitgebreid toegelicht dat de ontstane schade is

veroorzaakt door de spatkrachten in de constructie, die worden veroorzaakt door een voortgaande zetting. Daarnaast heeft deskundige Handgraaf naar aanleiding van de stelling van eiser in beroep dat hier toch sprake zou zijn van mijnbouwschade nog een nadere toelichting gegeven, waarin door hem ook bevestigd wordt dat de bolling van de muur niet is veroorzaakt of verergerd als gevolg van mijnbouwactiviteiten, maar een gevolg is van spatkrachten bij een voortgaande zetting.

De rechtbank overweegt dat uit het bovenstaande blijkt dat verweerder in het bestreden besluit op grond van het deskundigenrapport van Uilhoorn, in bezwaar bevestigd door Handgraaf, met een voldoende grote mate van zekerheid een andere uitsluitende oorzaak dan bodembeweging door gaswinning voor de bolling van de betrokken muur heeft aangewezen en daarmee het bewijsvermoeden heeft weerlegd. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder het bestreden besluit terecht gebaseerd op de deskundigenadviezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 25-02-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2021:634

Zaaknummer: LEE 20/2861

Wetsartikelen: 6:177a BW

RECHTSPRAAK

Planschade/Tilburg

Voorzienbaarheid. Laaggeletterdheid, klimaatneutraal bouwen en privaatrechtelijke belemmeringen niet relevant voor tegenwerpen passieve risicoaanvaarding.

Casus

Eiser heeft op 25 juni 2018 verzocht om tegemoetkoming in vergoeding van schade als gevolg van het nieuwe bestemmingsplan 'Oude Stad Noordwest 2016'. Eiser is sinds maart 2013 eigenaar van het perceel. Op dat perceel staat een garagebox. De op dat perceel rustende woonbestemming is met de nadere aanduiding 'erf' zodanig gewijzigd dat er niet langer een zelfstandige woning opgericht kon worden.

Naar aanleiding van dit verzoek heeft verweerder advies gevraagd aan de SAOZ. In april 2019 heeft de SAOZ geadviseerd om geen planschadevergoeding toe te kennen omdat sprake is van passieve risicoaanvaarding.

Eiser heeft in beroep aangevoerd dat de voor hem nadelige planologische wijziging niet voorzienbaar was, met name omdat hij laaggeletterd is. Hem is meermalen door een ambtenaar van de gemeente verzekerd dat hij een woning op dit perceel kon bouwen en hij heeft ook een bouwplan ontwikkeld, maar de tijd om dit plan ten uitvoer te brengen was te kort omdat hij klimaatneutraal wilde bouwen en ook geconfronteerd werd met privaatrechtelijke belemmeringen.

Rechtvraag

Kan eiser passieve voorzienbaarheid worden tegengeworpen?

Uitspraak

Uit onder meer de overzichtsuitspraak van de Afdeling van 28 september 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2582, volgt dat voor de bevestigende beantwoording van de vraag of de aanvrager het risico – dat de onder het oude planologische regime bestaande bouw- of

gebruiksmogelijkheden van zijn onroerende zaak zouden vervallen – passief heeft aanvaard, voldoende is dat, gezien vanuit de positie van een redelijk denkende en handelende eigenaar, aanleiding bestond rekening te houden met de kans dat de planologische situatie ter plaatse zou gaan veranderen in een voor hem ongunstige zin. Daarbij dient rekening te worden gehouden met concrete beleidsvoornemens die openbaar zijn gemaakt. Voor voorzienbaarheid is niet vereist dat een dergelijk beleidsvoornemen een formele status heeft.

Voorts overweegt de rechtbank dat de laaggeletterdheid van eiser er niet aan in de weg staat om hulp van anderen in te roepen (zie bijvoorbeeld ABRvS 24 februari 2016, ECLI:NL:RVS:2016:456, in het bijzonder r.o. 3.2). Dat eiser de publicaties kennelijk gemist heeft en/of niet onderkend heeft dat door de voorgenomen planwijziging ter plaatse geen woning meer opgericht zou kunnen worden, moet dan ook voor zijn rekening en risico blijven.

Verweerder heeft niet betwist dat door een ambtenaar van de gemeente tijdens gesprekken op 1 oktober 2013 en 24 november 2014 is aangegeven dat er op het perceel een woning gebouwd mocht worden. (...) Het feit dat tijdens die gesprekken niet is gewezen op toekomstige ontwikkelingen, waarin onder meer de bouwmogelijkheden op het perceel van eiser zouden worden beperkt, doet evenmin af aan de voorzienbaarheid, omdat die (pas) op 29 juni 2015 is ingegaan.

De periode tussen 29 juni 2015 en 11 april 2016 beslaat ruim negen maanden, die eiser heeft laten verstrijken zonder de nog niet gebruikte bebouwings- en gebruiksmogelijkheden van het toen nog geldende bestemmingsplan 'Hasselt 2007' alsnog te benutten. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling moet een dergelijke periode toereikend geacht worden om een ontvankelijke bouwaanvraag in te dienen. De door eiser geschetste obstakels zoals klimaatneutraal bouwen en privaatrechtelijke belemmeringen, zijn niet relevant voor het indienen van een ontvankelijke bouwaanvraag.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 25-02-2021

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2021:752

Zaaknummer: AWB- 19_5581

Wetsartikelen: 6.3 Wro

RECHTSPRAAK

Planschade/Meijerijstad

Herbouw na calamiteit. Normaal maatschappelijk risico indirecte schade.

Casus

[Partij] is sinds 16 september 1977 eigenaar van de woning op het perceel [locatie 1] te Veghel (hierna: de woning). Hij heeft bij brief van 7 februari 2017 een aanvraag om tegemoetkoming in planschade ingediend, omdat de inwerkingtreding op 12 juni 2015 van het bestemmingsplan Buitengebied het mogelijk heeft gemaakt om de afgebrande woonboerderij op het ten zuiden van de woning gelegen plangebied elders in het plangebied te herbouwen en dit tot waardevermindering van de woning heeft geleid.

[Appellant] heeft met de gemeente een overeenkomst als bedoeld in artikel 6.4a van de Wro gesloten, waarbij hij zich heeft verbonden eventuele door het college toe te kennen tegemoetkomingen in planschade als gevolg van de inwerkingtreding van het derde bestemmingsplan voor zijn rekening te nemen.

[Appellant] betoogt in hoger beroep dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college bij het vaststellen van de tegemoetkoming in planschade een drempel van 2 procent van de waarde van de woning, onmiddellijk vóór het ontstaan van de schade, mocht hanteren.

Rechtsvraag

Kon het college voor de omvang van het normaal maatschappelijk risico het wettelijk forfait toepassen?

Uitspraak

Herbouw van een gebouw na een calamiteit is in beginsel een normale maatschappelijke ontwikkeling. Niet in geschil is dat die ontwikkeling in dit bijzondere geval naar haar aard en omvang binnen de ruimtelijke structuur van de omgeving paste. Dit rechtvaardigt de toepassing van een hogere drempel dan het wettelijk minimumforfait van artikel 6.2, tweede

lid, aanhef en onder b, van de Wro.

Partijen zijn verdeeld over het antwoord op de vraag of de ontwikkeling ook binnen het gedurende een reeks van jaren gevoerde ruimtelijke beleid past.

In beginsel was de herbouw van de afgebrande woonboerderij op de oude locatie toegestaan op grond van de overgangsbepalingen van het eerste bestemmingsplan. Hierdoor is de herbouw in beginsel in overeenstemming met het ruimtelijke beleid. Daar staat tegenover dat de herbouw niet op de oude locatie, maar op een andere locatie heeft plaatsgevonden – buiten het bouwvlak dat het plangebied onder het eerste bestemmingsplan had – en dat [partij] uitsluitend hierdoor schade heeft geleden. Voor de herbouw op een andere locatie was geen toepasselijk beleid. Dat brengt met zich dat de ontwikkeling niet paste binnen het gedurende een reeks van jaren gevoerde ruimtelijke beleid.

Verder is geen sprake van een zeer ingrijpende planologische ontwikkeling die voor [partij] tot een uitzonderlijk hoge schade heeft geleid in verhouding tot de waarde van de woning. In dit opzicht is er een verschil met het geval dat heeft geleid tot de uitspraak van de Afdeling van 22 januari 2020 (ECLI:NL:RVS:2020:214). De omvang van de schade is geen reden om bij [partij] een lagere drempel van toe te passen.

Uit het voorgaande volgt dat het college onvoldoende draagkrachtig heeft gemotiveerd dat de omvang van het normale maatschappelijke risico niet hoger is dan het wettelijk forfait. De rechtbank heeft dat niet onderkend.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 03-03-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:431

Zaaknummer: 202002110/2/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro en 6.2 Wro

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning milieu/Roosendaal

Geuremissie bij het drogen van dierlijke mest. In hoeverre zijn geuremissies van verschillende mestverwerkende installaties te vergelijken.

Casus

Het college heeft op basis van een geurrapport een vergunning verleend voor een inrichting voor de productie van biomineralen. Jaarlijks zal 150.000 ton dikke fractie van dierlijke mest worden gedroogd, gehygiëniseerd en gepelletiseerd, waarmee ongeveer 50.000 ton/jaar strooibare mineraalkorrels ontstaat. Bij de productie wordt gebruikgemaakt van restwarmte van de afvalverbrandingsinstallatie van SITA. Het perceel bevindt zich in de omgeving van de woningen van appellanten. Zij zijn het er niet mee eens dat de omgevingsvergunning is verleend.

In hoger beroep is een deskundigenbericht gevraagd aan STAB. Het college en de vergunninghouder betogen onder meer dat in het deskundigenbericht ten onrechte aansluiting is gezocht bij het geurkengetal dat is gehanteerd bij een mestverwerkingsinstallatie van Rijnen en dat de mestverweking bij VP-systems een betere referentie biedt.

Rechtsvragen

1. Geeft het deskundigenbericht aanleiding voor het oordeel dat het college het geurkengetal uit het geurrapport niet had mogen overnemen?
2. Kunnen bij de beoordeling door de rechter van het rendement van het luchtbehandelingssysteem ook actuele inzichten, van na het moment dat de vergunning is verleend, worden betrokken?

Uitspraak

1. De Afdeling zal bezien of het deskundigenbericht, mede gelet op de reacties die partijen daarop hebben gegeven, aanleiding geeft voor zodanige twijfel aan de juistheid van de door het college overgenomen uitkomsten van het geurrapport, en daarmee aan de naleefbaarheid van het bedoelde vergunningvoorschrift, dat de rechtbank tot de conclusie had moeten komen dat de vergunning niet in stand kon blijven.

Wat betreft het geurkengetal van de mest, overweegt de Afdeling dat het deskundigenbericht geen aanleiding geeft voor het oordeel dat het college het geurrapport niet had mogen overnemen. De Afdeling overweegt dat STAB is aangesloten bij het geurkengetal in het geurrapport. De enkele conclusie van STAB dat het geurkengetal in het geurrapport als conservatief is ingeschat, betekent nog niet dat dit te hoog is ingeschat. De Afdeling overweegt verder dat de geuremissie van de mest die VP-systems inneemt geen geschikte referentie is, omdat daar geen mest wordt gedroogd. Dat de biomineralenfabriek de dikke fractie van onvergiste mest inneemt, terwijl het bij Rijnen om vergiste mest gaat, betekent evenmin dat van een hoger geurkengetal moet worden uitgegaan. Zoals STAB heeft toegelicht, wordt dit verschil gecompenseerd doordat het bij de biomineralenfabriek gaat om dikke fractie, oftewel ingedikte, oude mest met een hoger droge stofgehalte dan gewone mest.

2. Wat betreft het geurverwijderingsrendement stelt de Afdeling dat vooraf geen zekerheid kan worden verkregen over het rendement van het luchtwassysteem bij de biomineralenfabriek. Er is sprake van een uniek productieproces, zodat geen praktijkmetingen voorhanden zijn. De beschikbare gegevens over de effectiviteit van verschillende luchtwassers in verschillende gevallen zijn divers, terwijl de kennis omtrent de oorzaak van verschillen tussen theoretische en praktijkrendementen nog niet uitgekristalliseerd is. Deze onzekerheid over de haalbaarheid van het geurverwijderingsrendement van het luchtwassysteem maakt dat in het geurrapport deels is uitgegaan van aannames. Dat betekent nog niet dat het college dit geurrapport niet mocht overnemen en de gevraagde omgevingsvergunning had moeten weigeren. Wel zullen deze aannames binnen redelijke grenzen moeten worden onderbouwd en aannemelijk zijn.

De Afdeling is, gelet op het deskundigenbericht, van oordeel dat bij een combinatie van wassers niet zonder meer kan worden afgegaan op de som van de rendementen van elk van de wassers volgens de Handreiking, zoals in het geurrapport is gedaan. Daar komt bij dat in het geurrapport bevestiging voor de haalbaarheid van het totaalrendement van gecombineerde luchtbehandelingsstappen juist is gevonden in de Regeling geurhinder en veehouderij (hierna: Rgv), zoals die destijds luidde.

De Afdeling acht van betekenis dat het WUR-rapport heeft geleid tot nieuwe inzichten

omtrent het rendement dat combiwassers bij veehouderijen in de praktijk behalen. Gelet op het deskundigenadvies, waarin overigens is onderkend dat van het luchtwassysteem van de biomineralenfabriek op zichzelf een betere werking is te verwachten dan van luchtwassers bij veehouderijen, neemt de Afdeling aan dat nog geen algemeen aanvaarde inzichten over de oorzaken van de tegenvallende rendementen van combiwassers bestaan, zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat deze oorzaken niet ook van betekenis kunnen zijn voor het rendement van de in serie geschakelde luchtwassers van de biomineralenfabriek.

In dit verband overweegt de Afdeling dat het college en Biomineralen B.V. tevergeefs naar voren hebben gebracht dat het college dit WUR-rapport niet heeft kunnen betrekken bij het bestreden besluit van 31 oktober 2017, omdat het rapport toen nog niet was verschenen. Die omstandigheid betekent niet dat in dit geding voorbij moet worden gegaan aan de betekenis van dat rapport. Bij de beoordeling door de rechter van de juistheid en betrouwbaarheid van gegevens zoals hier aan de orde, kunnen actuele inzichten daarover worden betrokken. Nu het geurrapport, afgezien van de verwijzing naar de Rgv, geen andere onderbouwing bevat over de haalbaarheid van het rendement van de in serie geschakelde luchtwassers, moet worden geoordeeld dat het college in zoverre niet zonder meer op het geurrapport mocht afgaan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 17-03-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:575

Zaaknummer: 201805632/1/A1

Wetsartikelen: